

jeg ogsaa, man kunde lade det gaae aldeles ud, hvad der staaer om, at Menigheden skal anerkjendes som Led af Folketirken. En saadan Anerkjendelse vilde være oversflødig, naar det var Hans Majestæt, der havde givet den dens Ret. Naar Kongen den ene Dag har kaldet En til at være Sognepræst for en eller anden Menighed, behøver Menigheden ikke den næste Dag at anerkjendes som saadan, Anerkjendelsen ligger jo i Præstens Kaldelse, og derfor mener jeg, at man her kunde lade Sætningen om Anerkjendelse gaae ud, thi det, at Menigheden skal anerkjendes, tyder paa, at det er noget Fremmed, og at altsaa Sognebaandsløserne staae udenfor de almindelige Forhold. — Det hedder længere nede, som den tredje Betingelse for Oprettelsen af en Valgmenighed, „at de Paagjældende i Forbindelse med en af Folketirkens Præster, som ikke har nogen Ansættelse i denne, have ansøgt om og erholdt kongelig Stadfæstelse paa hans Valg som denne Menigheds Præst“. Jeg kunde ønske dette Ord „Stadfæstelse“ ombyttet med „Bestikkelse“. De ville da fremdeles kunne vælge, hvem de ville, og der stæer altsaa intet Indgreb i deres Valgret; men det er Kongen, der skal bestikke ham, og da er han først lige med andre Præster. Det er den samme Wei, som enhver aldrende Præst, der er nødt til at søge Capellan, maa følge. Han maa søge om Tilladelse til at erholde Capellan, men kan vælge, hvem han vil; men er Valget indstillet, og der ikke er fundet Noget mod den Valgte at erindre, da „bestikker“ Kongen, da „kalder“ Kongen Capellanen, uagtet Præsten vælger ham og lønner ham af sine Indtægter; og i Kongens Bestikkelse omtales det endogsaa, fastsættes det forsaavidt, hvor Meget Capellanen skal have i Løn. Det Sidste vil jeg nu ikke videre holde paa; men at ikke blot Regjeringen skal stadfæste ham, men at Kongen selv skal bestikke ham, synes mig hører til, for at den kongelige Magt ikke skal kunne siges at være bleven indskrænket paany. — Det hedder i § 2: „Valgmenigheden og dens Præst ere undergivne Tilshyn af Stedets Provst og Biskop samt i det Hele de for Folketirken gjældende Love og Forstrifter“. Naar Valgmenigheden og dens Præst „i det Hele“ ere undergivne de gjældende Love og Forstrifter,

saar ere de ogsaa kun i det Hele undergivne Biskoppens og Provstens Tilshyn, og hvor er saa Grændsen, der skal drages, hvorpaa beroer det? Det kan blive vanskeligt at sige. De Ord „i det Hele“ burde derfor gaae ud. Der synes jo til: „forsaavidt ikke Kirke- og Underviisningsministeren, efter Andragende fra vedkommende Menighed og dens Præst, maatte tilstaae saadanne Væmpelser, som de særlige Forhold kunde gjøre hensigtsmæssige, saasom i Henseende til Tiden for Gudstjenesten og de kirkelige Handlingers Foretagelse, Kirkebygningen og deslige“. Naar dette Ord „saasom“ gik ud, kunde jeg ikke heller have Noget derimod. Saa vilde det komme til at lyde saaledes: „forsaavidt ikke Kirke- og Underviisningsministeren, efter Andragende fra vedkommende Menighed og dens Præst, maatte tilstaae saadanne Væmpelser, som de særlige Forhold kunde gjøre hensigtsmæssige i Henseende til Tiden“ osv. Saa var det langt bestemtere, men det staaer kun som Exempel, og derfor bliver Tilshynet utilforladeligt; thi de, der skulle føre Tilshynet, vide ikke, hvor egentligt Grændsen derfor er. Det er det Særlige, der skal tages Hensyn til, og det er netop det Særlige. Naar der udtryffeligt staaer i Loven, at der skal tages Hensyn til det Særlige, saa faae de Paagjældende en Særrettighed, og det skal være vanskeligt at kunne drage Grændsen derfor. Det skal være vanskeligt for Ministeriet; thi de kunne paaberaabe sig, at Ministeriet netop ikke tør lade ude af sin Betragtning, at de indtage en særlig Stilling. — I § 3 kunde man ogsaa gjerne ønske en noget nærmere Bestemmelse. Paragraphen lyder saaledes: „Naar de nævnte Betingelser for Valgmenighedens Dannelse ikke længere ere tilstede, eller naar Menigheden eller dens Præst vægrer sig ved at opfylde nogen af de i Henshold til nærværende Lov for dem gjældende Love og Forstrifter, kan den kongelige Stadfæstelse tilbagetages“. Jeg kunde ønske, at der af Anordningen af 2den October 1862 var optaget et lille Stykke, en lille Bestemmelse, eller at der idetmindste var taget lidt Hensyn dertil. Det hedder nemlig deri, at, naar Biskoppen overbeviser sig om, at den givne Tilladelse til at holde Altergang i fremmed Kirke misbruges til at udbrede